

РЕШЕНИЕ

№ 6169

гр. София, 19.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в
публично заседание на 24.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **8478** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на А. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 596 от 09.08.2012г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т.4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден в нарушение на чл. 35 и 36 от АПК при неизяснена фактическа обстановка. Жалбоподателят твърди, че административният орган е формирал необоснован извод, че спрямо него не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Подчертава, че обстановката в А. продължава да се характеризира с военни действия, ситуацията в държавата постоянно се влошава, напрежението нараства, след напускането на мироопазващите сили. Поддържа се, че за жалбоподателя е налице заплахата, предвид обстоятелството, че е приел християнска религия. Изразено е искане за отмяна на обжалваното решение.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрисконсулт К. оспорва жалбата, като поддържа становище за нейната неоснователност.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че А. Б. е [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност – пашун, вероизповедание – мюсюлманин – сунит.

Производството пред Държавната агенция за бежанците при МС е открито с молба за предоставяне на статут вх.№ 20041/03.07.2012г. Молбата е последваща, по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. За първи път А. Б. е поискал да му бъде предоставен статут с молба вх. № 1366 от 31.08.2007г. на РПЦ – [населено място]. С решение № 38 от 13.02.2008г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет административното производство е прекратено, на основание чл. 77, ал.3, вр. чл. 15, ал.1, т.7 от ЗУБ. За втори път кандидатът е подал молба за предоставяне на статут на 28.10.2008г., с вх. № 1106 на ДАБ при МС. Мотивите за търсената закрила са свързани със смяна на религията и приемане на християнско вероизповедание. С решение № 226 от 06.07.2009г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано от чуждестранния гражданин пред Върховния административен съд на Р. Б.. С решение № 12657/28.10.2010г. на ВАС на РБ, по адм. дело № 11325/2009г. жалбата е отхвърлена. Решението е оставено в сила с решение № 5566/20.04.2011г. на ВАС на РБ, по адм. д.№ 146/2011г.

В разглежданото административно производство с жалбоподателя са проведени две интервюта съответно с рег. № 20041/04.07.2012г. и № 20041/24.07.2012г. Мотивите за търсене на закрила са сходни с изложените в предишните производства. Жалбоподателят разказва, че от 2000г. заедно със семейството си живеел легално в И.. По рождение е мюсюлманин, но не е религиозен. Не е посещавал джамия. Интерес към християнството проявил след като брат му му дал да прочете библията на фарси. През 2006г. е бил депортиран обратно в А. затова, че бил арестуван от „басиджите“ за носене на християнски кръст на обществено място и за притежание на библия, написана на фарси. След близо едногодишен престой в А., при роднини на майка му, нелегално се завърнал в И.. След кратък престой, отново нелегално напуснал И. и заминал за Т., а от там нелегално влиза в Р. Б.. След регистрирането му в ДАБ при МС, РПЦ – [населено място] нелегално заминава за Г. през 2008г. С помощта на брат му е покръстен в Римо-католическа църква. След подаване на молба за закрила и след положителен резултат при сравнение с централна база данни на системата Е. е върнат официално в Р. Б.. Намира за невъзможно да се завърне в А., поради това, че е приел християнска религия, както и поради наличието на военна ситуация.

Преписката съдържа справка № 343/ 19.01.2012г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“, според която състоянието на сигурността в А. не е еднакво в различните части на страната и дори в рамките на отделните провинции. Централната власт упражнява все по – голям контрол само в столицата К. и някои градове. Според Насоките на ВКБООН за оценка на необходимостта от международна закрила на граждани от А. от 17.12.2010 г. в потенциален риск са лица, свързани или за които се предполага, че подкрепят правителството и международната общност, включително Международните сили за сигурност; хуманитарни работници и активисти за човешките права; журналисти и други професионалисти от медиите; цивилни лица, заподозрени, че подкрепят

въоръжените антиправителствени групи, членове на религиозните малцинства и лица, които се противопоставят на законите на Ш.; жени със специфичен профил – жертви на свързано с пола насилие или жертви на опасни традиционни практики или такива, за които се предполага, че са нарушили обществения морал; деца насилствено рекрутирани, жертви на свързано с пола насилие; жертви на трафик, на кръвно отмъщение.

Справка за състоянието на сигурността в страната е съставена в дирекцията и на 07.05.2012г. Според изложените данни, на срещата на върха на НАТО в Ч., САЩ през март 2012г. лидерите на САЩ и В. са заявили, че страните им и техните съюзници от А. планират промяна на военните усилия в А., ориентирайки се към ролята на съветници, докато афганистанските сили постепенно поемат ръководни функции, но в същото време остават обвързани с мисията си в страната. Президентът на САЩ е изразил пълна подкрепа за промяната в характера на мисията в А., но планът за постепенно изтегляне на силите и предаването на грижата за сигурността в А. се запазва. В началото на май 2012г. президентите на САЩ и А. са подписали в К. договор за стратегическо партньорство, който според световните агенции възстановява суверенитета на азиатската страна. По силата на подписания договор за стратегическо партньорство САЩ провъзгласяват А. за един от основните си съюзници извън НАТО. В общодостъпните информационни източници не е намерена информация, която да доказва, че има някаква промяна в характеристиката на състоянието на сигурността в [населено място], провинция В. от общата такава в страната.

Постановено е оспореното решение на председателя на ДАБ № 596/09.08.2012г., с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на молителя, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, като е прието, че А. Б. не е била принуден да напусне А. поради тежко посегателство и лични заплахи срещу живота и личността.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 29.08.2012г., а жалбата срещу него е подадена на 03.09.2012г. - в преклузивния срок по чл.87 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно 145, ал. 2, т. 1 АПК индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът служебно проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от заместник - председателя на ДАБ, при условията на чл. 52, вр. чл. 48, ал.1 от ЗУБ. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗУБ председателят на Държавната агенция за бежанците може да делегира правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 - 4 и 6, с изключение на правомощието да отнема статут, на заместник-председателите на Държавната агенция за бежанците. В случая се касае за правомощие по чл. 48, ал.1, т. 1 от ЗУБ, а именно отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут в Р. Б.. Заместник - председателя на ДАБ е оправомощен, на основание чл. 52 от ЗУБ със заповед № 03-80/26.07.2012г., издадена от председателя на ДАБ. Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган. Решението е мотивирано съобразно чл. 59, ал. 2 от АПК като при издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗУБ. Следователно, осъщественото преследване се явява такова събитие в живота на търсещия закрила, което предполага ярък, конкретен и непротиворечив спомен за преживяното или за страха това да не се случи или повтори спрямо него или близките му. Видно от изложените по време на интервютата обстоятелства, жалбоподателят не твърди да е бил подлаган на натиск или посегателство. Като основен аргумент сочи обстоятелството, че е приел християнска религия. Същевременно не представя данни за наличие на предприети срещу него действия във връзка с религията му, както и наличие на реално съществуваща заплахата на това основание в А.. Твърди, че през 2006г. е бил депортиран от И. обратно в А. затова, че бил арестуван от „басиджите“ за носене на християнски кръст на обществено място и за притежание на библия, написана на фарси. От справка вх. № 2087/19.04.2011г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ на ДАБ е видно, че басиджите е масова паравоенна организация за поддържане на реда/нравствеността в И.. Когато обстановката е спокойна и няма протести, главната им задача е да следят правителствени служители, студенти и политици. Изложените данни не дават основание да се приеме наличие на заплахата за жалбоподателя, както в държавата на произход, така и в И., поради твърдяното християнско вероизповедание. Жалбоподателят не доказва, че действително е бил обект на преследване поради християнската религия. Не е известно А. Б. да е оповестявал в А. или И. религиозните си убеждения. Молителят не е бил арестуван или осъждан в страната на произход.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като

в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“, посочени в чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може дадено лице да се счита способно да търси хуманитарен статут, когато има сериозни и потвърдени основания да се смята, че молителят е изложен на „реална опасност от такива посегателства“ в случай на връщане в съответната страна. Съгласно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г. използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ /идентични на посочените в ЗУБ/ обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство. Визират се в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определените насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за

установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на изрази „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. Извънредният характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В чл. 75, ал. 2 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на директора на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. Датата, към която следва да се преценява ситуацията относно държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, когато съдът се произнася по случая (решение от 15.11.1996г. на ЕСПЧ по делото Ч. срещу

О. кралство, § 85 и § 86 от същото, както и решение от 28.02.2008 г. на ЕСПЧ по делото С. срещу И., § 133 от същото). По делото се съдържат данни относно актуалната общественно - политическа ситуация в А., което е от съществено значение за преценката относно наличието на обстоятелства по чл. 9, ал. 1, б. „в” от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, съобразено с тълкуването по посоченото решение на СЕО. В решението на председателя на Държавната агенция за бежанците е направена преценка на ситуацията в страната, чрез позоваване на справки от дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” в Държавната агенция за бежанците, от които става ясно, че състоянието на сигурността не е еднакво в различните части на страната и дори в рамките на отделна провинция. Централната власт упражнява по - голям контрол единствено в столицата К. и някои градове. От друга страна, обаче молителят не принадлежи към някоя от рисковите групи според насоките на ВКБООН. Предвид общественно - политическата ситуация в А. през последните години преценката на актуалната по време обстановка е от съществено значение за обосноваването на административния акт във връзка с извода за наличието или не на „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт” по смисъла на тълкуването, дадено с посоченото решение на Съда на Европейския съюз. Информацията, съдържаща се в справките за ситуацията в страната, не позволява безусловното ѝ определяне като въоръжен вътрешен или международен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие.

По изложените съображения, Административен съд – София град, Първо отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Б., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., срещу Решение № 596 от 09.08.2012г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаване на препис от съдебния акт пред Върховния административен съд.

Административен съдия: